

FEKETE VINCE

Repülés a zuhanásban

*Egy ejtőernyőt működésképtelenné tenni nagyon egyszerű,
ki kell húzni belőle a kioldótüskét, amely összefűzi a kupolát...
Zuhanás közben aztán hiába rángatod a gyűrűt, hiábavaló a
kényszerkioldó szerkezet; működésképtelen a tartalékernyő is...*

Napokig kéz a kézben lebegnek, félig már súlytalan állapotban, mint késleltetett nyitású ugrásban; alattuk a város halom színes játékkocka egy hatalmas szőnyegen. Az archa csapó légáram a föld illatát árasztja;

élvezettel, kezet-lábat szétterpesztve terülnek el a levegőben. Akkor még úgy tetszik, a föld nem is közeledik, hanem velük együtt zuhan. Akkor még nem tudják: utoljára. A levegőben még egyszer összekapaszkodnak,

majd néhány kilométernyi zuhanás után ellöki magát tőle biztonságos távolságra. A légáramtól eltorzult archa gyűrött és sápadt, amikor kirántja kezét, integet, megfogja a kioldógyűrűt, egy pukkanás, rándul, fellobban

és kibomlik fölötte az ernyő... Vakítóan kék égbolt, ijesztően fehér napkorong... És egy zuhanó kis piros alak szinte szoborrá váltan. Teste tiszta, meleg forrás...

A refektórium folyosói

Egy szerzetes egy középkori (világvégi!) kolostorban, amit internálótáborral alakítottak át. Az őrzéssel megbízott fegyveresek céllövő versenyeket rendeztek a gótikus és barokk képek fura alakjaira, a szentek szobraira, a különböző formájú vízköpőkre. Esténként tüzet raktak a templomkertben vagy a templomban, és nyárson szalonnát sütöttek, gyűjtősnak a konvent könyvtárából származó könyveket használták, tűzifának pedig a padokat, bútorokat. *Hogy Ezek felégetnek, felszámolnak itt*

mindent! Ez jut eszébe most, amikor oly sokat tervezett közös útjuk helyett *váratlanul* „egyedül” elutazik, s már „a világ végén”, egy „ismerős házaspárral”, népviseletbe öltözött falusiak félkörében fotózkodik; máskor a rőt fényben, egy tankon! ülve mosolyog valaki(k) felé; s tájakról, folyókról, helyi sajátosságokról küld, kihagyásokkal ugyan, újabb és újabb felvételeket... Hogy csöpögött a zsír a bajuszukról, ujjukról, szakállukról! Hogy házi főtt pálinkával, csiger borral nyomtatták

az egyhangú szolgálat terhes vacsoráit; éjszakánként meg öklendezve kóboroltak az épület szárnyaiban s a refektórium folyosóin! *Az új „történelmi” korszak örömteli és alkotó forrongásai!* Amelyek „friss reményekkel, várakozással” töltik el az öröket, a későbbi,

FEKETE VINCE (1965) Kézdivásárhely

kultúrákedvelő közönséget – no és a lovakat is, akik így a hidegben vagy esős időben bent, a sekrestyében abrakolhatnak! De magát az álmából éjszakánként felriadó, *helyben vándorló*, imádkozó, ismeretlen szentenciákat mormoló nyughatatlan szerzetest?

Repedezik benne a lélek, futnak a kis erecskék szerte, szét...

(Myrmeleon formicarius)

A közönséges hangyaleső a rovarok osztályának a recésszárnyú fátyolkák (Neuroptera) rendjébe, ezen belül a hangyalesők (Myrmeleontidae) családjába tartozó, Magyarországon is honos, védett faj.

Szitakötőkre emlékeztető, erős szájszervű rovar. Testhossza 28–35 milliméter, a kiterjesztett szárnya 60–87 milliméter. Csápjai rövidek. A színe fekete-barna, a potrohgyűrűk szegélyei, valamint a lábak sárgák, a szárnyai üvegtiszták és sárgásfehérek, nincs rajtuk folt.

Meleg vidékek, füves puszták és fenyérek homokos felületein él. Többnyire alkonyatkor és éjszaka aktív ragadozó, bár vannak nappal repülő fajok is.

Lárvája a laza, homokos talajban tölcséreket, ezekbe fogócsöveket készít. A tölcsérbe betévedő hangya (vagy más, kisebb ízeltlábú) könnyen lecsúszik, és nem tud kikapaszkodni, mert a lárva a tölcsér aljáról homokszemekkel, homokeseővel „bombázza”, és ettől a lába alól kifut a laza homok, hogy a hangyával együtt a tölcsér aljára guruljon, ahol a hangyaleső várja, elfogja és megöli: bénító mérget és emésztőenzimeket juttatva az áldozat testébe kiszívja a nedveit.

A társaséletű hártvásszárnyúak rendjébe tartozó közönséges hangyalesők, akárcsak a hangyák, különleges életmódjuk – szervezett államuk, bámulatos építményeik, vándorlásaik, csatáik – folytán sok hasonlóságot mutatnak az emberi társadalmakkal...

Ikarosz zuhanása

Hogy miért hívhatta meg akkor már magához, nem tudhatta, nem is érte, de mit, mennyit is kellene tudni, érteni egy álomból, amit rögtön, még aznap reggel vele is megosztott, ha már így megmaradt, és ilyen tisztán emlékszik is rá, ahogyan egyébként nem szokott soha az álmaira: egy tömbházban laktak, egy olasz! volt... nála!, vagy vele!, egy olyan nyolctíz évvel idősebb(?) doktor (!), három (!) kiskutyájuk is volt, amelyek odatelepedtek a lábához, éppen a fotel, ahová leült (vagy leültették? de ki?) elé; az ágy, még,

bevetetlenül, épp akkor akarta bevetni!, a *pasas* meg készülődött valahová; és mintha senki ott se volna, évődött vele, mint – hááát – jól sikerült éjszaka után; éppen fogta össze az egyik pokrócot, amikor hátulról – játékosan, kötekedve-incselkedve, vagy talán mert még nem akarta, hogy elmenjen – rálépett „a doktor” (honnan tudhatta ezt akkor, ott, álmában, Úristen!) meztelen lábfejeére, aki éppen menni készült... pont az a testre feszülő, lent, elöl megfelelően kivágott neccruha volt rajta, amit valamikor, hát, neki is, előtte is, de aztán, hatása inkább döbbenet, ijedtség lévén, valakinek, tán barátnőjének elajándékozott... és akkor pillantotta meg, pontosabban akkor vette észre, akkor nézett csak felé, s látta meg, ahogy ott ül, kutyákkal a lábánál, de hogy már éppen mit csinál, elhülve, ijedten, csalódottan, a fotelbe szegezve ül-e tovább, nem tudhatja; vagy felugrik és gyorsan kivágja az ajtót, és elszalad, írta, micsoda álmom, válaszolta...

RÉVÉSZ ÁKOS, Kihörés-sorozat 08., 2018